

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Consideratio Passionis Domini emollit corda durissima, dat robur
maximè infirmis, & accendit zelô plurimùm negligentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Consideratio Passionis Domini emollit corda durissima, dat robur maximè infirmis, & accendit zelo plurimum negligentes.

ARTICULUS II.

Sed non crederem, objecit bonus noster Ecclesiasticus quòd meditarer Passionem Iesu Christi cum spiritu vere Christiano, si contemplando illam non nisi gaudii conciperem affectus: mallem oculos madere lacrymis, & tangi cor salutari compunctione, quam demulceri & dilatari gaudio.

Gaudium divinum bene stat cum lacrymis.

Verum est, reponit illicò Spiridion. Sed an nescis, quòd gaudium divinum, de quo loquor, incompatible non sit cum lacrymis? Si quæstio foret de gaudio purè naturali, & de lacrymis etiam naturalibus, probe novi, illa inter se non convenire. Verum hoc admirabile est, quòd omnes lacrymæ, quas spiritus Dei elicit ex anima, inseparabiles sint à magna quadam consolatione. Harum tria observo genera. Sunt lacrymæ gaudii, sunt lacrymæ compunctionis, sunt lacrymæ amoris. Et quia omnes dimanare possunt ex eadem scaturigine, id est, ex seriâ & devotâ consideratione Passionis Iesu Christi omnes quòque ex eadem scaturigine suum hauriunt gaudium.

Tria lacrymarum genera.

Quando anima considerans Iesum Christum Crucifixum videt certitudinem æternæ suæ felicitatis: Ecce igitur flammæ æternas, quas promerueram, extinctas in perpetuum sanguine Redemptoris mei. Ecce igitur paradysum, qui apertus est mihi per sacratissima ipsius vulnera. Ecce igitur vitam æternam, quæ certâ est mihi per mortem ipsius; & hoc jam factum est. Erit verum in æternum, quòd Omnipotens Deus, quem adoro fecerit & tulerit hæc omnia pro me: ita ex amore mei prorsus indigni peccatoris, & vermiculi terræ. Non major mihi est certitudo, quòd Deus sit Deus quàm certitudo mihi sit, quòd hic sanguis infiniti valoris effusus sit pro me in particulari, & acquirendâ mihi vitâ æternâ. Habebo igitur illam infallibiliter, si participem me reddam gratiarum ipsius, quarum thesauros apertos habeo coram me. Ita, mi amabilissime Iesu, tu eoque amas me, certus sum de hoc, ut amem te æternaliter in cœlo. Si degustet ipsa admirabilem hanc veritatem, si benè ipsam

T t t t

com-

comprehendat, haud esse potest, quin experiatur quemdam in corde jubulum, qui dulciter manare faciat ex oculis lacrymas. Et ecce tibi lacrymas gaudii.

Lachrymæ
compunctio-
nis,

Verùm, si consideret: Quid obstrinxit te, ad amandum me tanto cum excessu, ô amantissimi mi Salvator? An quia promerui amorem tuum? potius tantis, quæ commisi, criminibus promerui odium. Imò potius, responderet is ipsi, tua fuisse crimina satellites, quæ confixerunt me cruci; dico, te ipsum esse, qui perforasti pedes meos & manus meas clavis, tantisque caput meum spinis, & ita dilaniasti Corpus meum virgis ac flagellis. Et dum ita in me sævis, ego id patior amore tui, ut in æternum te reddam beatum. An agnoscere quis posset se verum Auctorem tanti criminis, quòd mereretur conteri fulminibus cœli, & nihilominus videre amorem Redemptoris sui non aliter id ulcisci, nisi tantâ misericordiæ abundantiam? Quis intueri posset malitiam suam ita bonitate infinitâ amabilissimi Salvatoris sui devictam, & non sentire cor suum contritum compunctione & dolore maximo, quòd ita suas pretioso ipsius sanguine rigaverit manus.

Veni, Moyses, percutite petram hanc ligno, quod tuis constringis manibus, ut diffundat in

abundantiâ aquas. Non invoco illum veteris Testamenti Moysen: sed Tu ipse es, ô Jesu, Tu verus es Moyses, cujus alter non erat nisi figura. Vide duritiam cordis hujus lapidei, quod in scelerato meo circumfero pectore, & percutite illud salutari ligno Crucis tui, quam tuis amplectentibus manibus: percutite id bis, centies & toties, quoad tandem effundat aquas, abundantes lacrymas, ardenti expressas dolore, quòd te videat suffixum in Cruce. Ecce tibi lacrymas compunctionis, dimanantes ex amaritudine cordis afflicti. Sed nunquam anima veriori fruitur solatio, quàm quando ita se sentit afflictam, juxta illud Sancti Spiritus in divinis Scripturis oraculum: *secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ latificaverunt animam meam.* Ecce igitur adhuc inseparabile à lacrymis gaudium.

Denique sunt lacrymæ teneritudinis, sive amoris intimi quæ sunt illæ animarum innocentium, quas dulciter elicit amor ad solum & unicum intuitum Crucifixi sui Jesu. Nix longo tempore exponi non potest radiis solis, quin tota liquefiat & diffuat in aquam; nec animæ, quibus candor est nivis, subsistere possunt ad aspectum divini hujus solis, resplendentis in Cruce, in ardoribus plenæ meridiei

in-

Psal. 93.

Lacrymæ a-
moris,

incomparabilis sui amoris, quin illicò solvantur in lacrymas, sed tam dulces & consolatorias, ut omnia terræ gaudia nonnisi tristitiæ sint & amaritudines in comparatione. Videre erat ex illis, quæ conficiebant ex his panem suum die ac nocte, degustantes in jucundo hoc convivio delicias Paradisi. Qui voluisset consolari illas, abstergendo ipsarum lacrymas, multò magis ipsas afflixisset: *Recedite à me, dixissent, amare flebo; nolite incumbere, ut consolemini me.* Absiste importuni consolatores, finite laxare fræna fletibus, recedite, finite me solam, nec obstate, quin meo fruar commodo, meæ dulcore amaritudinis; finite opportunè plorare me super dilectum meum amore mei Crucifixum.

Lacrymæ S. Dominici servat S. Antoninus, qui ipsius descripsit vitam, fecit ex oculis suis duos fontes lacrymarum, qui nunquam exsiccabantur. Ad unicum intuitum Crucifixi congreginabat tantà cum abundantia illas, ut madefaceret & irrigaret terram, percellens admiratione spectatores, quâ ratione tantas posset suppeditare lacrymas, tantam illarum profunderè copiam; sed erant ex aquis illis cœlestibus, quæ nunquam cessarunt irrigare terram pluviis à mundi creatione.

Nôrunt omnes, quòd Seraphicus Pater Franciscus, cui aliæ non erant delicie in terris, nisi amaritudines Passionis Redemptoris sui, ploraverit tam abundanter, ut ex eo suos perdidit oculos. Medicus, qui probe videbat, cum exin perstringendum cœcitate, seriò adhortabatur ipsum, ut conservaret residuum visûs sui, quem amissurus erat ocyûs, si ita pergeret plorare. Mi frater, respondit ipsi Sanctus magno cum spiritus fervore: an voles, ut ad conservandos oculos carnis nobis communes cum muscis, desinam reddere saltem aquam pro sanguine tam copioso, quem effudit Salvator meus pro me in Cruce.

Affligebatur anima ipsius tanto doloris sensu ex Passione Jesu Christi, ut nunquam non quasi cogeret effundere se in querelas & lamentabiles ciere clamores, quos continere non poterat. Oblungebatur ex hoc præsentiam vitare hominum, & loca quærere solitaria, ubi omnem affectibus suis dare posset libertatem, quibus emolliisset ipsas tygrides, & ipsas flexisset petras. Alloquebatur modò Jesum Christum, quasi præsentem intueretur ipsum oculis suis corporeis: Itane, mi Jesu, tu hæreas in Cruce, & ego absque cruce maneam; tu es innocentia ipsa, & pro me pateris scelerato? an necesse hoc

S. Franciscus deplorabat amarissimè Passionem Jesu Christi.

erat ad expiendam meorum multitudinem criminum? an videtis mea crimina, stragem, quam fecistis in Persona Salvatoris mei? Eheu! nonne melius fuisset, nunquam è nihilo produisse me? sed an opus his omnibus erat, amabilissime mi Jesu, ut ostenderes, quòd ames me? nimium hoc est, nimium hoc est; nam quòd ames me, novi nimium. Sed nonne nimium sit, mi Jesu, quòd plus me ames propriâ vitâ tuâ? Cor meum, quid inquis ad hæc? ubi invenias amorem, ut tanto respondeas amoris excessui.

Et modò stupefcebat, quòd omnes creaturæ omnis expertes sensûs non iisdem secum penetrarentur affectibus, quòdque omnes non effunderent lacrymas super mortem Creatoris sui. Volucres cæli non canite amplius, sed gemite; nonnisi in lugubres vestras voces solvite concentus, nonnisi threnos edite, nœnias cantate. Excelsæ arbores, quæ adedò in sublime vestra porrigitis cacumina, demittite vos, vestra dirumpite brachia, totas convertite vos in cruces, ad honorandum illam Jesu Christi. Et vos petræ diffundite vos, & sensibiles estote. Et dum loquebatur ipsis, aspiciens parvos rivulos inter petras illas dulci cum murmure dilabentes, credebatur id esse ipsarum gemitus, ipsa-

rum lacrymas suis conformes affectibus, suis non absimiles sensibus. Ah! petræ, quantum placeatis mihi! an igitur usque ad lacrymas commotæ estis: & fortiter intendens vocem suam: Ità, fratres mei, ô petræ, ploremus; egrediebatur exin Echo respondens ipsi: ploremus. Ingeminabat fortius: ploremus, ploremus; & Echo respondebat: ploremus, ploremus.

Et desuper percutiebat pectus suum. Ah! crudelis & insensate Franciscæ, an vides, quòd petræ, pro quibus non est mortuus Jesus Christus, vivaciori tangantur sensu mortis ipsius. Et obmutuit, dum interim oculi suorum deducebant fontes lacrymarum. Nobilis quidam vir illic transiens, & lamentabiles ipsius percipiens clamores, credebatur hunc miserum esse hominem trucidandum ab alio, occurrit, ut succurrat ipsi, & videns ipsum solum: Hem! inquit, quid habes mi Pater? quis ità affligit te? dic mihi, quid expetas, & mox consolabor te: *Non pro rebus temporalibus gemo, sed pro doloribus Domini mei; pendo grates de bona voluntate tua, terrena cuncta pendo nihili. Vis consolari me? ploremus simul super dolorosam & amorosissimam Passionem Domini nostri.*

Verùm si Passio Domini nostri Jesu Christi tantæ est efficacæ,

Consideratio
Iesu patien-
tis corroborat
animas,

Hcb. 12.

cia, ut durissima emolliat corda, non tamen ideò debilitat & enervat illa, sed potius in morem potitionis cardiacæ corroborat, ipsaque reddit invincibilia. Magnus Apostolus, qui probè noverat, vitam Christianam continuam esse militiam super terram, non alia suggerebat monita fidelibus, ad roborandum illos adversus multitudinem inimicorum, quibus cum lucta ipsius erat, quam cogitare & recogitare seriò cruciatus Passionis Iesu Christi: *Recogitate eum, qui talem sustinuit à peccatoribus adversus semetipsum contradictionem, ut ne fatigemini animis vestris deficientes. Memineritis discipulum non esse supra Magistrum; cumque Iesus Christus sit Deus, quem adoratis, & Dominus, cui servitis, nimis quàm æquum est, ut prompto ac lubenti sufferatis animo amore ipsius illa, quæ ipse tam benignâ voluntate sustinuit amore vestri. Cogitate igitur apud vosmetipsos, sed cogitate sæpius & seriò; Recogitate. Consideratè henè, quas contradictiones, quasve persecutiones is sustinuerit à peccatoribus, & ne concidatis animo; sed potius confirmate vos, animate vos, vosque beatos æstimate, quando quid simile sufferetis amore ipsius.*

Quid mali obtingere tibi possit, quin videas multò majora

pertulisse Iesum Christum, amore tui tempore Passionis suæ? dicentur tibi convitia; ah! quot & quanta dicta sunt illi? excipieris sputis & colaphis in facie tua; & nonnè his ipsis ille exceptus est? maximo habebetis despiciatui; sed ad illos, quos tulit ipse, an tuus accedat? cunctis spoliabere bonis, & exueris omnibus: sed an unquam tam nudus eris, uti is erat in Cruce, ubi ne quidem pellem suam habebat integram? inferentur tibi injuriæ, violentiæ, crudelitates; ad ipsam condemnaberis mortem, quantumvis innocens; sed an unquam tam innocens eris quàm ipse? & omnes injuriæ, quæ inferri tibi possunt, & ipsa mors, ad quam poteris condemnari, an tam crudeles, tam ignominiosæ erunt, sicut suæ? ubi est animus tam ignavus, ut conqueri audeat de pœnis, quas oportet tolerare, quando videt graviores multò toleratas esse à Redemptore suo? nonnè indignus, qui portet arma, foret miles, qui sequeretur Ducem suum cum repugnantia? & Christianus, an indignissimus non erit Religione, quam profitetur, si pati non velit cum Iesu Christo?

Phocion ducebatur ad mortem, quò etiam contendebat generosissimè, & Tudippas, qui ad idem condemnatus erat supplicium, maximo percelebatur

Tttt 3

hor-

Omnes nostræ
afflictiones le-
ves sunt com-
paratæ cum
illis Iesu
Christi,

Magnus nobis est honor pati cum Jesu Christo.

horrore. Itane, ignave, contemiscis, dicebat ipsi Phocion? *An tibi non satis est cum Phocione mori?* nonne ingens tibi honor est, habere te moriendo me collegam? erat hoc maxima pro uno vanitas, & minimum pro altero solatium. Sed reipsa solidissimum solatium est & admirabile robur pro anima Christiana, quæ patitur, quando Jesus Christus alloquitur ipsam è Cruce sua: *An non tibi satis est pro Christo pati, pro Christo mori?* nonne maxima felicitas est, pati cum Jesu Christo, & major adhuc mori pro illo? an ignoras, quid is fecerit, quidve tulerit ex amore tui? hoc unicum sufficeret, quando aliud sperandum non foret post hanc vitam. Sed nôsti, coronas immortales ipsum tenere præparatas pro iis, qui patiuntur vel moriuntur amore illius:

Tertull ad veris. Gnost. c. 8.

Hoc ipsum sufficere eis ad gloriam debeat, æquari Passionibus Domini & Magistris.

Bona anima tenens imaginem Jesu Christi patientis non audeat petere liberationem à dolore,

Bona quædam anima, quæ acutissimos sufferebat dolores, tempore alicujus infirmitatis, nunquam non in manu gerebat Crucifixi imaginem, quam aspicebat perpetuo; osculabatur sæpius vulnera ejus, & quandoque ad exemplum sanctæ Blandinæ dicebat, ad roborandum & animandum se in pœnis suis: Christiana sum, Christiana sum. Dicebatur illi: Ecce non ob-

Labata tom. 3. Verb. Christi Passio.

secras Dominum nostrum, ut mitiget paulisper dolores tuos? sed quâ fronte, respondebat ipsa, petere auderem non pati, aspiciens, quod tulerit ipse tam atrociam tormenta amore mei? Ipse asserit mihi in Evangelio, quod amet me, sicut divinus Pater suus amavit ipsum; agar igitur mecum, accipiat & excipat me, sicut à divino Patre suo exceptus est, modo ipsi placeam, omninò sum contentissima, crucifigat me, sacrificet me juxta placitum suum. Et quid est id omne, quod pati possumus nos miseræ parvulæ creaturæ, respectu ejus, quod passus est Deus omnipotens amore nostri?

Aspicias admirabilem ipsius zelum? sed quicumque navat operam contemplandæ Passionis Jesu Christi, viva cum fide, & seria consideratione, impossibile est, quin sentiat se totum succensum sancto zelo gloriæ ipsius, & salutis animarum, pro quibus ceu pretium dedit vitam & sanguinem suum, quamvis vecordissimus mortalium foret in mundo. Magnus Apostolus scri-

Galat. 6. Quomodo S. Paulus crucifixus fuerit cum Jesu Christo,

S. Bernard. serm. 7. quædrages.

bebat ad Galatas: *quod crucifixus esset mundo, & mundus sibi.* S. Bernardus, qui probè affectus est sensum & affectum hujus vasis electionis, admiratur in hoc ingentem ipsius zelum, & pulchram hanc explanationem ipsius addit verbis. Sanctus Paulus erat cruci-

crucifixus mundo per magnum contemptum, quo mundus prosequatur ipsum, & mundus crucifixus erat sancto Paulo, per magnam compassionem, quâ afficiebatur, videns ipsum perire. Siquidem ipsum totum immersum videns criminibus, sibi que adhuc complacentem in malis suis: *Illis tam! dirè cruciatur & torquetur, ac si Cruci & patibulo affixus esset.*

Participes nos reddere debemus dolorem animæ Iesu Christi.

Participem se reddere sensibilibus dolorum Passionis Iesu Christi per pœnitentias corporales, velut jejunia, disciplinas, cilicia, bonus est zelus, quo plures animæ Christianæ effervescent. Sed affici doloribus animæ ipsius ob crudelitatem, quam peccata hominum exercent in ipsum; ecce tibi zelum magnorum Sanctorum, qui penetrantes usque in adorandum Sanctuarium animi ipsius clarè vident, afflictiones animæ suæ majores sine comparatione fuisse cunctis corporis sui suppliciis ac tormentis. Homines erant, qui torquebant corpus ipsius, sed peccata erant, quæ ipsius torquebant animam. Jam unicum peccatum, cujus malitia est infinita, crudelius est, quam fortitudo naturalis omnium simul hominum. Pauci carnifices torquebant corpus ipsius in Passione sua, sed infinita peccata affligebant & torquebant ipsius animam. Et hoc est, quod nun-

quam non succendit zelum maximorum Sanctorum, ad opponendum se ex totis viribus suis, excrecentibus peccatis hominum.

Simon Metaphrastes describens vitam sancti Martyris Pionii, affirmat, quod, cum esset in aliquo ergastulo totus oneratus catenis, non conquestus fuerit de pœnis suis corporalibus, sed potius hauserit ex illis solatium, probe gnarus, quod per illas arctius conjungeretur Iesu Christo. Sed intelligens, quod persecutionis rabies, quæ summa erat, terrore percelluerit multos Christianos, quodque indies nonnulli deferrent fidem, tam favos in corde suo experiebatur dolores, ut miserandum in modum exclamaret, quasi foret implexus rotæ, suisque cœlum pulsaret querelis. *Adjuva Domine, amplius non possum, dilaceror in frusta, discerpuntur mihi viscera; novo quotidie supplicii genere afficior, membratim namque concidor, dum candidas stellas à cauda Draconis in terram detrahi video. Non nisi semel Martyr extitit in corpore suo, sed quoties extitit talis in anima sua per dolores, quibus à suo torquebatur zelo incomparabiliter crudelius, quam ab omnibus cruciatibus corporis sui?*

Ecce quàm verum sit, quod attentè considerare Passionem Iesu

Jesu Christi durissima emolliat corda, quòd illa emolliendo ipsa quoque corroboret & virtutem conferat omnia, pro Christo patiendo; quòdque tandem illa in

propriæ utilitatis admittens societatem, ipsa sancto animet zelo, pro gloria sua & salute animarum, quæ steterunt ipsi sanguine suo, & vitâ suâ.

ARGUMENTUM.

Passio Jesu Christi est ingens liber, in quo anima Christiana addiscere potest omnes suas obligationes.

ARTICULUS III.

ANimus noster æquè suas patitur infirmitates ac corpus nostrum. Una ex periculossimis est hydrops, ipsum insatiabilis sitis crucians tormento. Hydrops corporis credit, se suum invenire solatium bibendo multum; sed id ipsum est, quod infirmum occidit; quando omnes exhauriret fontes, suam non extingueret sitim. Hydrops animi, quo hic urgetur ad replendum se cunctis scientiarum generibus, impelleret ipsum ad devorandos omnes, qui in mundo sunt libros; sed quantò plus suam conatur extinguere sitim, tantò amplius ipsam accendit.

Petrarcha lib.
II. de Remed.
utriusque
fort. dial. 42.

Petrarcha, qui noverat quemdam amicorum suorum summè hanc infirmitate vexatum, vi cuius inhiabat omnis generis codicibus ac libris, sacris & profanis, ut illos saltem in sua coacervaret Bibliotheca, si suo ipsos capite capere non posset, adnititur bonis suis monitis sanare ipsum.

Mi amice, quid facere cogitas? qui ingrederetur domum tuam, nonne crederet, te potius Librarium esse & Bibliopolam, quàm Doctorem? nonne dubitaretur an teneris desiderio sciendi, vel potius nesciendi omnia? an ignoras, quòd si paucorum, eorumque bonorum librorum lectio plurimos ad altam evexit sapientiam, multitudo librorum sine discretionè, sine selectu lectorum, non pauciores deduxerit ad stoliditatem. Ille, qui scire vult omnia, nihil scit, sicut ille, qui per omnis generis discurret vias, nusquam vadit. Divagari velle absque intermissione per mundum, & cuique obviam aliquid dicere verbum, & exin suam prosequi viam, non servit ad faciendum unquam cum aliquo vel amicitiam vel familiaritatem. Sic accidit iis, quibus ardor est legendi omnis generis libros, quorum aperire unum & quasdam ex eo legere lineas, & exin ipsum claudere

Abusus eorum, qui insatiabiles sunt in habendis & legendis omnium generum libris.

dere